

τοῦ Τολέδου, οἱ Νεαπολίται, ἀπειληθέντες ὑπὸ τῆς ἰσπανικῆς ἱεροκρισίας, ἐκάλεσαν εἰς βοήθειάν των Ὠμαῖν Ἀνιέλλον τὸν πάππον σου, καὶ ὁ Ὠμαῖς Ἀνιέλλος δὲν ἐδίστασε νὰ γίνῃ ἀρχηγὸς αὐτῶν καὶ νὰ τοῖς ἐλευθερώσῃ. Ὅτε δὲ Κάρολος ὁ Εἰ. ἀπήλλαξε τοὺς Νεαπολίτας τῶν φόρων οἵτινες καταπνίγουσιν αὐτοὺς σήμερον, πάντες οἱ Ἀνιέλλοι ἦσαν ἐν ταῖς τάξεσι τῶν ἀνδρείων. . . . Οἱ φίλοι σου σὲ ἐνόμιζον ἄξιον νὰ ἱερακολουθήσῃς τὸ ἔργον τῆς οἰκογενείας σου . . . Ἐάν ἡπατώντο, οὐ μὲν ὑπαγε νὰ κοιμηθῇς εἰς Ἀμάφιον, ἡμεῖς δὲ δίδομεν εἰς ἄλλον τινὰ γενναϊότερόν σου τὸν σταυρὸν τοῦ Καρμηλίου.

Εὐκόλως ἐννοεῖ τις τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ ἐκάστη λέξις ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης ἐπέφερεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀλιεύς· ἀπερίγραφτος δὲ εἶναι ἡ σύγκρουσις τῶν ἀντιμαχομένων αὐτοῦ αἰσθημάτων. Κατὰ τοὺς τελευταίους τοῦ ῥήτορος λόγους τὸ αἶσχος μόνον βλέπει ἐν τῇ φυγῇ, καὶ λησμονήσας καὶ Ἀμάφιον καὶ γυναῖκα καὶ εὐτυχίας, πηδᾷ ἐκ τῆς λέμβου εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐναγκαλισθεὶς τὸν σταυρὸν τοῦ Καρμηλίου. — Ὅχι, ὄχι! κραυγάζει, ὁ Μαζανιέλλος δὲν εἶναι ἀνάξιος τῶν προγόνων του! Εἶμαι ἐδικός σας! εἶμαι ἐδικός σας!

Ὁ δὲ Γενοβίνης μειδιᾷ καταχθόνιον, ὁ Σιατιλιῶν τοῦ σφίγγει τὴν χεῖρα καὶ οἱ σταυροφόροι φέρουσιν ἐν θριάμβῳ τὸν ἀρχηγόν των εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Καρμηλίου.

Μετὰ ἡμίσειαν δὲ ὥραν, τὸ φρούριον τῶν ἀπίστων ἐκπορθεῖται ὑπὸ τῶν χριστιανῶν δι' ἐνθουσιασμοῦ ἀπαραδεγματού και ὁ Πιόννης κρημνίζεται ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ἐπάλξεων ὑπὸ τῆς σιδηρᾶς χειρὸς τοῦ Μαζανιέλλου, ὅστις τὸν σταυρὸν μὲν φέρων ἐπὶ τοῦ τραχήλου, τὴν σημαίαν δὲ τῆς Παναγίας εἰς χεῖρας, βλέπει τοὺς δύο στρατοὺς ἡνωμένους ὑπὸ τὰς προσταγὰς του καὶ ἀδιακόπως προσσυνεχόμενοι ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς Νεαπόλεως, ἐνῶ πανταχοῦθεν ἠκούοντο αἱ κραυγαί. — Θάνατος εἰς τοὺς γυμνωτάς μας, τοὺς φορολόγους!

Διότι τὰ πράγματα εἶχον ἀκολουθήσει τὴν πορείαν τὴν ὑπὸ τοῦ Γενοβίνου προσχεδιασθεῖσαν, καὶ « ἡ παιδιὰ καθίστατο λυσσώδης τίγρις ἐν μάχῃ » κατὰ τὴν ἑκφρασιν τοῦ δουκὸς τῆς Ρίβης.

(ἀκολουθεῖ).

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Ὀκτώβριος 1854.

Μετὰ ἐνιαυσίαν διακοπὴν τῶν Ἑργῶν καὶ Ἡμερῶν μας, διακοπὴν, οὐαί! πολυστένακτον, ἰδοὺ αὖθις προσαγορεύω ὑμᾶς, ὦ καλλιπάρσιοι καὶ εὐόφθαλμοι Ἕλληνίδες!

Ἐξόριστος, ὡς ὁ παλαιὸς καὶ ὁ τῶν νεωτέρων χρόνων Προμηθεὺς, ἐπὶ βράχου ἀλιχτύπου καὶ αὐχμηροῦ, μακρὰν τῶν Ἀθηναίων, ἢ ὡς ὁ Ὀβιδίος ἀπωτάτω τῆς περιφανοῦς Ῥώμης, εἰς τοὺς παγετοὺς τῆς Σκυθίας, ἀπώλεσα τὸν ἀττικισμὸν τῆς Μού-

σης μου, καὶ σὺ, ἡ ἀγχίνους ἀναγνώστριά μου, δύνασαι δικαίως νὰ εἴπῃς, μετὰ τινος ἀρχαίου,

— Φίλε Γοργία, σίγα, διότι, χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις, βεβαρβάρωσαι.

— Εὐφήμει, ὦ Ἀτθίς μου χαρίεσσα. Αἱ ὠραιότεραι ἀδελφαί σου, ὦν τινες μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ζηλοτυπίας βλέπεις, ὁσάκις ἐπισκέπτονται τὰς Ἀθήνας, θάλλουσιν ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ, πλὴν μαραίνεται ἡ ποίησις ἐν αὐτῇ.

Διὸ πρόφρονα αἰτῶ σου τὴν διάνοιαν ὑπὲρ τῶν σήμερον γραφομένων.

Κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα, τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους τὴν στυγεράν, τὴν δοθεῖσαν εἰς θάνατον μὲν τῆς φύσεως, τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀγνῶν τέρψεων καὶ παντὸς ὅ,τι καλὸν καὶ ὠραῖον, εἰς ζωὴν δὲ μόνην τῶν πληκτικῶν πόλεων, οἱ πάντες πανταχοῦ τῆς δυστήνου Ἑλλάδος, ἐπιλαθόμενοι τῶν τυχῶν αὐτῆς καὶ τοῦ μέλλοντος, ἐδόθησαν εἰς τὰς τρυφὰς καὶ τὰς διαχύσεις.

Κ' ἐν τούτοις ἐπαλλε τὸ δόρυ του, κατὰ τὴν Ἀνατολὴν, παρὰ τὸν Δούναβιν, ὁ Ἄρης τῶν μαχῶν καὶ τοῦ θανάτου!

Ἀλλ' αἶφνης, ἰδοὺ μεταξὺ ὀρχομένους καὶ κωμάζοντας καὶ τρυφώντας, περιβομβεῖ ἡμᾶς κλαγγή τις ὀπλων ἀδόκητος, καὶ μακρόθεν ἐρχόμενοι πλήττουσι τὰς ἀκοὰς ἡμῶν γνῶριμοι καὶ προσφιλεῖς παῖνες πολέμου.

Καὶ πύουσιν οἱ χοροὶ, πύουσιν τ' ἄσματα, καὶ τ' ἄσμενα σκιρτήματα τῶν αἰθουσῶν. . . Ἡ ἐλευθερία ὑποδυθεῖσα τὰ πέδιλα αὐτῆς τὰ ἀρχαῖα, κατήρχετο ἑνοπλος καὶ στιβαρὰ ἐκ τῶν ἀκρωρείων τοῦ Πίνδου, τῶν Ἀγραφῶν καὶ τοῦ Ὀλύμπου.

Ἢ! τότε ἐσκίρτησε πᾶσα καρδιά Ἑλληνικὴ, ἀκράτητος, ἁγίου, πάνδημος ἐνθουσιασμὸς ἐξεβράγη, σύνθημα λαμπρὸν τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος. . .

Ἀλλ' οἶμοι! πῶς αἱ μεγαλαὶ ἐκείναι θυσίαι, ὁ ἅγιος ἐκεῖνος ἐνθουσιασμὸς, τὸ αἷμα ἐκεῖνο τοσούτων ἀγαθῶν καὶ γενναίων τέκνων τῆς πατρίδος ἀπέλχξαν εἰς τὴν οἰκτροτέραν καταστροφὴν;

Διατὶ θρηνεῖ σήμερον ἡ Ἑλλὰς τοὺς ἀδίκους καὶ ἀτίμως θυσιασθέντας υἱούς της; Διατὶ ἡ εὐάνδρος Ἡπειρος, ἡ περικαλλὴς Θεσσαλία, ἡ Μακεδονία τοῦ Ἀλεξάνδρου προφέρουσιν ἀρὰς κατὰ τῶν αἰτίων τῶν συμφορῶν των;

Παρὰ τὰ ὅρια τὰ ἑλληνικὰ, εἰς τὰ στενὰ τῆς Ἡπείρου καὶ τὰς πεδιάδας τῆς Θεσσαλίας, κείνται ἄταφα τὰ δατὰ ὀλίγων τινῶν ἀληθῶν Ἑλλήνων, κείνται, οὐαί! Ἢ αὖ θρηνῶσι διὰ παντός, καὶ ἐλέγχωσι τὸ ἑλληνικὸν αἶσχος καὶ . . . τὴν προδοσίαν.

Χρύσης δέ τις φιλοπατρίας καὶ ἀρετῆς, ἐπανακάμπτων τεθλιμμένος, ἀλλ' ἀγέρας, ἵσταται παρὰ τὰ ὅρια καὶ λείβων καρδιοσταλακτὰ δάκρυα, καταρᾶται τοῖς αἰτίοις καὶ εὐχεται τὴν φοβεράν ταύτην ἀράν, ἐν ὀνόματι τῆς ἀτυχοῦς Ἑλληνικῆς φυλῆς,

Τίσιαι Λαλαοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλειαι

Ἢ, ἔφατ' εὐχόμενος· ἐπακούοι δὲ αὐτοῦ ὁ Θεὸς τῆς Νεμέσεως.

Ναί, καὶ σοῦ, ἀείμνησε καὶ ἀτυχῇ Ἀγροΐλας, ἐσπάρησαν τὰ ὅσ' αὖ παρὰ τὸν Θεῖταλιν Πλάτανον. Ἀλλὰ σὺ ἄκλειστος δὲν ἐτελεύτησας. Τὴν ἄδικον καὶ ὀλοὴν μοῖραν σου ἐβρήνησε λύρα φίλου σου καὶ ποιητοῦ, τοῦ Γ. Παράσχου, καὶ τὸ ἄσμα τοῦ θανάτου σου θέλει ψάλλεσθαι παρὰ συνωμιλικῶν σου καὶ κορῶν εἰς μνημόσυνόν σου αἰώνιον. Ἰδοὺ στροφαὶ τινες τοῦ ποιήματος τούτου ὅπου μόνον περὶ τοῦ ἀτυχοῦς νέου, οὐχὶ δὲ περὶ τοῦ αἰσχύου ἡμῶν, γίνεται λόγος.

ΤΟ ΑΔΙΚΟΝ ΜΝΗΜΑ,

Ἡ
Ο ΠΟΛΥΔΑΚΡΥΣ

Α. ΛΕΒΕΝΤΗΣ (*).

(Ἀπόσπασμα).

Κ' ἐνθυμοῦμαι...! χθές ἀκόμη μὲ γλυκύδακρυ τὸ βλέμμα,

Συμπαθὲς ὡς νὰ παρῆλθε, μ' ἐπλησίασεν ἡρέμα...
Σκύμνος δόξης, εἰς ῥαῖαν—πλὴν ἐσχάτην του—σολὴν ἴφονε τὴν κεφαλὴν,

Ἡ δὲ χεὶρ του εἰς τὸ ξίφος τὸ κυρτὸν ἀφινόμενην,
Μὲ λαβὴν ἀδαμαντίνην ἐπαιξε λησμονημένην.

Κλαῦς' ἐπίβουλος ἀνδρία,

Καὶ νεότης ὀραμένη!

Ἦτον πλάνης ὀπτασία,

Καὶ παρῆλθε πρὶν φανῇ.

Τρίς τὸ βλέμμα προσηλθὼν εἰς τὸ βλέμμα μου ἐπάνω,

Ἀνεξέναξεν, ἠγέροθι, καὶ μὲ εἶπε· «θ' ἀποθάνω!»
Ἄν ἡγάπησα τὸν κόσμον, —εἶν' ὁ κόσμος τελετῇ,
Ὅπου κλαί' ἡ ἀρετὴ.

Τὴν ψευδῇ πανήγυριν τοῦ ἡ ψυχῇ μου ἂν ἀφήσῃ,
Ὁ Θεὸς τὸν σφατιώτην κ' ἡ Πατρίς ἄς εὐλογήσῃ.»

Πρὸς τὴν γῆν τὸ βλέμμα, νέοι.

Σίγα, κόρη θλιβερά!

Τὴν ζωὴν ὁ μάρτυς κλαίει,

Πρὶν ἀνοίξῃ τὰ πτερά.

Αὐτὰ εἶπε μὲ τὸ ῥόδον τῆς ἀγάπης εἰς τὰ χεῖλη,

Κ' ἐφυγεν ὡς ἡ νεότης, ὡς τὸ φῶς πρὶν ἀνατεῖλῃ.
Εἰς τὸ μέτωπον ἐκείνο τὸ γλυκύγρουν καὶ λευκὸν

Εἶχε τί μαρτυρικόν,

Καὶ τὸ βλέμμα του τὸ λάμπον κ' ἡ σκιρτῶσα πανοπλία

Ἐπλεκον τὸν στέφανόν του ἐν ᾧ φεύγων ἐμειδία.

Κλαῖε, νύμφη ἐρασμία,

Πολεμάρχαι τρυφεροί!

Ἡ νεότης κ' ἡ ἀνδρία

Εἰς τὸ μνήμα προχωρεῖ.

Ἀπτόλεμος καὶ ἐργολαβικὴ ἑλικιώθη ἡ νεολαία τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ πνοή τις, ὥσει πνοή λοιμοῦ, ἐμάρανε φεῦ! τὰς δάφνας τῶν πρωταγωνιστῶν καὶ τῶν ἡρώων τῆς πατρίδος... Ἴδε καὶ τὰς ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἀντεγκλήσεις...

Ἀλλὰ κάλυμμα πυκνὸν πένθους καὶ δακρύων ἄς ἀποκρύψῃ ἀφ' ἡμῶν τὰ ἐλεεινὰ ταῦτα ἐρείπια τῶν ἐλπίδων μας καὶ τῆς ταπεινώσεώς μας.

Στυγνὸν πένθος καλύπτει καὶ αὖθις τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν θάλασσαν τῆς Σαλαμίνος. Διὰ τὸ φόβος καὶ ὁ θάνατος, ὥσει δύο κασίγνηστοι αἱμάτων, νέμονται τὰ περικαλλῆ αὐτὰ Προπύλαια τῆς Ἑλληνικῆς Πρωτεύουσας;

Ἡ Δίκη ἐπεμψε κατὰ τῆς Ἑλλάδος τιμωρὸν νοῦσον κακὴν τὴν Χολέραν, μεταδοθεῖσαν καὶ εἰς Σύρον καὶ εἰς ἄλλας νήσους τοῦ Αἰγαίου.

Ὡλέκοντο δὲ λαοί.

Σταδίους τινὰς ἀπέχων τῶν Ἀθηνῶν, κεῖται ἀποπτὸν τι καὶ χλοερὸν καὶ πολύρρητον χωρίον, τερπνόν, εἴτε καὶ ἄλλο, ἐνδιαίτημα κατὰ τὴν πνιγερὰν ὥραν τοῦ ἔτους. Ἐκεῖ κατέφυγον πολλοὶ οἰκογένειαί, δειμαίνουσαι τὴν νόσον. Ἐκεῖ δὲ ἀπέπτῃ καὶ χορὸς ὄλος καλλικέλαδος καὶ νεαρὸς παρθένων, αἵτινες, ὡς φιλέρημοί τινες τρυγῶνες, ἤλθον νὰ πῆξωσι τὰς φωλεὰς τῶν ἐν μέσῳ δεινῶν καὶ πηγῶν.

Θελξίνουν τὸ ἄσμα τῶν ἀηδόνων καὶ ὁ στῆνος τῶν περιστερῶν, ἀλλὰ πόσον ἀθῶαι καὶ χαρίεσαι αἱ διατριβαὶ τῶν κορῶν ἐκείνων, παίζουσάν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πλατάνων, εἰς τὴν δρόσον τῶν ἄντρων καὶ τῶν ῥευματιῶν καὶ παρὰ τὰ διαυγῆ βυάκια τῶν κοιλάδων; Δὲν τέρπουσι τὴν ἀγνὴν καρδίαν τῶν ἡ τὰ ἄνθη τῶν βουνῶν, ἡ ἀπαλὴ χλόη τοῦ δάσους, τὸ κελάρισμα τῶν ρυτκῶν καὶ τὸ νυκτερινὸν ἄσμα τῆς ἀηδόνος...

Αἱ νεαραὶ ἐκεῖναι Ἑλληνίδες καὶ ἡ μετ' αὐτῶν ἄρρην νεολαία ἔχουν διπλοῦν πένθος ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν, τὸ πένθος τῆς πατρίδος, αἰχμαλώτου ὡς ἡ Σιών, καὶ τὸ ἄλγος τῆς νόσου, μαστιζούσης πολλὰς πόλεις Ἑλληνικάς.

Ἀλλὰ πόσον βραχὺ, φεῦ, τὸ ἔαρ τῆς ἀθωότητος! βραχύτερον καὶ αὐτῆς τῆς εὐτυχίας. Ἡ νεανικὴ καρδιά, καὶ μάλιστα ἡ καρδιά τρυφερᾶς κόρης, εἶναι ὡς τὸ ἄστατον στοιχεῖον τῶν θαλασσῶν. Αἱ τρικυμίαί καὶ οἱ χειμῶνες δὲν διαρκοῦσιν. Ἐν ἀκαρεῖ τὸν κλύδωνα διαδέχεται ἡ γαλήνη, καὶ ἡ ἄρτι ταραχώδης ἐπιφάνεια τῶν αἰγιαλῶν προσμειδιᾷ σοι νήνεμος καὶ γελοῦσσα.

Ἴδε τὸ ἀνθρώπινον ἐκεῖνο σύμπλεγμα τῶν κορασιῶν, γλυκύθυμον, ὡς τοῦ ἔαρος τὸ μεῖδιμα καὶ χαριέστερον τοῦ συμπλέγματος τῶν χαρίτων. Τέσσαρες ζωηραί, ὡς νύμφαι τῶν δασῶν, νεάνιδες, ὧν ἡ πρεσβυτέρα μόλις ἤνθησε τὸ δέκατον ὄγδοον αὐτῆς ἔαρ, συνδιελέγοντο φιλομειδεῖς, παιδραὶ, ἀμέριμνοι, καὶ λαλίστεραι ἀηδόνων, ἐντὸς σκιάδος,

(*) Τὴν μουσικὴν τοῦ ἁσματος τούτου ἐλπίζομεν νὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

συμπεπλεγμένης ἐκ τῆς ἐρωτικῆς μύρτου καὶ τῶν ἁγῶν ῥόδων, παρὰ τὴν μινυρίζουσαν πηγὴν τοῦ εὐθαλοῦς ἄλσους των.

Εὐεῖδεῖς καὶ εὐόφθαλμοι εἰσι καὶ αἱ τέσσαρες. Ἀλλὰ μία καλλιστεύει πασῶν, ῥιδινὴ μὲν τὸ σῶμα, ἐρατεινὴ δὲ τὸ ἦθος, ὑπώχρος δὲ ὡς ῥόδον λευκὸν, γλυκεῖα δὲ ὡς ἡ αὔρα τοῦ ἔαρος, καὶ ἀγνὰ βέλη ἐρώτων τοξεύουσα εἰς πᾶσαν ῥοπὴν τῶν μαύρων καὶ μεγάλων ὀφθαλμῶν της.

Αὔρα ζεφυρίτις ὑποκυμαίνει τοὺς ἀπαλοὺς πλοκάμους τῆς κόμης των, καὶ παίζει μετὰ τὰς ἐλαφράς καὶ ἀγροτικάς ἐσθῆτας των. Ζωηρότης, συγκίνησις, πόθοι ἐπιχέουσι γλυκὺ τι ἐρύθημα ἐπὶ τῶν παρειῶν των.

Αἱ κόραι ἐκεῖναι συνομνύουσιν ἐν τῷ κρυπτῷ, οὐχὶ τὴν ἐλεεινὴν συνωμοσίαν τῆς Τζουμέρκας καὶ τοῦ Ῥαδοβιτζίου, ἀλλὰ καλῶς μεμελετημένην συνωμοσίαν χοροῦ καὶ μουσικῆς.

— Ἡρώ, λέγει πρὸς τὴν ξανθόκομον νέαν ἡ μελανόφθαλμος Κλεάνθη· Ἡρώ φιλότατη, πληροῦνται σήμερον ὅλοι οἱ πόθοι τῆς καρδίας μας. Οἱ νέοι ἐκστρατεύουσιν οὐχὶ εἰς Πέτα, ἀλλὰ κατὰ τῆς Κηφισίας καὶ πολιορκοῦσι τὸν πλάτανόν μας, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς Κ. . . φέρουσι ἀκαταμάχητα πολιορκίας ὅπλα καὶ φοβεροὺς πυροβολιστάς, μουσικὰ ὄργανα καὶ μουσικοὺς. Τί λέγετε, κοράσια; νὰ προσκυνήσωμεν εἰς τοὺς μαχατὰς τούτους ἢ ν' ἀντιτάξωμεν ἀνδρείαν Σπαρτιατισσῶν;

— Νὰ προσκυνήσωμεν! νὰ παραδοθῶμεν, ἀπαντῶσιν ἐν χορῷ αἱ ἄλλαι τρεῖς, εἰμειθα ὀπαδοὶ τῆς εἰρήνης. . . δὲν ἀγαπῶμεν τὰς συμπλοκάς.

Ἀλλ' εὐζωνόν τι καὶ ἰταμόν κοράσιον, ἦττον μὲν τῶν ἄλλων εὐεῖδες, ἀλλὰ πνευματωδέστερον, αἴφνης προκύψεν ὅπισθεν θάμνων, ἐκτείνει ὀργίλως καὶ μεγαλοπρεπῶς τὴν ὠραίαν χεῖρά του, καὶ

— Εγὼ λέγω νὰ τοὺς ἀποκρούσωμεν, κραυγάζει. Δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ χορεύσωσι μετ' ἡμῶν. Ἀνάξιοι ὀπαδοὶ τοῦ Ἄρεως, δὲν δύνανται νὰ ᾔναι ἄξιοι ὀρχησταί.

Καὶ ἡ νεάνις ἐγένετο σύνοφρος, καὶ ὀργή τις καὶ ἀγανάκτησις ὡς ἂν ὑπέσειε τὸ στήθος αὐτῆς τὸ γενναῖο φρον.

Πατριωτὶς εἰς ὕψιστον βαθμόν, ἐμίσει τοὺς ἀπειροπολέμους νέους καὶ ἐλεεινολόγει πάντας, ὅσοι ἐξεληθόντες τῶν ὀρίων, δὲν νυτύχησαν ν' ἀποθάνωσι τὸν ἐνδοξὸν θάνατον τοῦ πατριωτικοῦ εἰδώλου της — τοῦ Ἀγνιστάου.

Τότε, τῶνόντι, ἐπλημύρει ἡ πρώτηγουσα καὶ τὸ Ἀμαρύσιον καὶ ἡ Κηφισία, ἐκ πολλῶν στρατευσμένων, οὐδ' ἐκάλυπτον εἰσέτι αἱ ἀμαυρωθεῖσαι δάφναι τοῦ Πέτα, τοῦ Πλατάνου καὶ τοῦ Δομωκοῦ. Δὲν ἔδραμον ν' ἀποπλύνωσι τὸ αἶσχος τῆς πατρίδος εἰς τὰ ῥεῖθρα τοῦ Πηνειοῦ, εἰς τὴν Καλαμπάκαν, οὐδ' ἔφερον ὀπίσω νικηφόρους καὶ ἐνδόξους τὰς σημαίας, τὰς ὁποίας ἐχρυσοκέντησαν δι' αὐτοὺς χεῖρας φιλοπάτριδες καὶ τρυφεραὶ κορασίων καὶ κυριῶν.

Μίαν τῶν σημαιῶν τούτων ἐκέντησε καὶ ἡ φι-

λόπατρις νεάνις, ἀλλ' ἡ σημαία ἐκεῖνη ἦν τῶν περὶ τὸν Λεβέντην, τὸν Νέγγρην, τὸν Χριστόδουλον, τὸν Λεουτσάκον. . .

Ἰπερίσχυσαν ὁμοῦ αἱ πλειοψηφούσαι κόραι, καὶ ἔκτοτε τῆς Κηφισίας τὰ νάματα ἔρρεον διὰ τοὺς νέους καὶ τὰς νέας, τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας, ὡς ἡ Ἀθήνη, ἐξ ἧς πίνοντες οἱ θνητοὶ, λησμονοῦσι καὶ τὰ παρόντα καὶ τὰ παρελθόντα. Οἱ νῆπιοι ἐπελάθοντο, ὅτι παραρῥέει τῇ Ἀθῆνῃ καὶ ὁ Κωκυτὸς, ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῶν δακρύων τῶν ἀδίκως φονευθέντων ἀδελφῶν μας!

Ἐνθα ἡ ἐρατεινὴ ἐκεῖνη χορία τῶν νεανικῶν καὶ ἁγῶν ὁρμῶν, τῶν αἰδημόνων καὶ ὑπολαθανόντων αἰσθημάτων, περιωρχοῦντο, ὡς αἱ Ἰβραι περὶ τὰ βασίλεια τοῦ Διὸς, εἰς τὰ χλοερά ἐννετήρια τοῦ Κηφισοῦ.

Ἐπαίζει παιδιὰς ἀθώας τὰ παιδιὰ. Οἱ ἔρωτες αὐτῶν ἦσαν ἐφήμερά τινα καὶ ἐπιπόλαια αἰσθήματα, ἐκφραζόμενα μᾶλλον διὰ τοῦ μέλους τῶν ποδῶν των, διότι ἡ μεγίστη τῶν νέων μανία εἶναι ὁ χορός.

Κ' ἐβλεπες πολλάκις τῆς ἐβδομάδος ὀμίλους νέων ἐκστρατεύοντας ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Ἀμαρύσιον καὶ Κηφισίαν καὶ παραδιδόμενους ἀπλήστως, μετὰ τῶν τρυφερῶν καὶ ὠραίων συντροφῶν των, εἰς ὄρχησιν καὶ παντοίας διαχύσεις. . . καὶ ἡ χολέρα ἐδεκάτιζε τοὺς λαοὺς εἰς Πειραιᾶ καὶ εἰς τὰς νήσους!

Ἐγλήμα ἀσυγχώρητον, δι' ὃ καὶ ἐτιμώρησεν αὐτοὺς καὶ αὐτὰς ἡ Δίκη, ἀποστείλασα τιμωρὸν τὸν βορρᾶν, καὶ τὸ ψῦχος, καὶ σκεδάσασα τ' ἀμεινῆνὰ ἐκεῖνα ζεύγη, ὡς μαραινόμενα φύλλα τοῦ φθινοπώρου. Καὶ σήμερον, τὸ Ἀμαρύσιον καὶ τὴν Κηφισίαν κατέλαβε σιγὴ καὶ ἡσυχία, καὶ μόνοι τῶν φυλλωμάτων οἱ θῆρνοι ἀκούονται, ὡς πικρὸς τις ἔλεγχος τῶν πεπραγμένων.

Διηγηθῶμεν δὲ καὶ τινὰς αἰσθηματικὰς ιστορίας, ὧν ἐγένοντο μάρτυρες, ὁ πλάτανος, τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν, ὁ Τάφος τῆς Μαλβίνης, καὶ ἅπανσαι αἱ ῥωμαντικαὶ θέσεις τῆς Κηφισίας.

Διὰ τὸ πρωτόπειρον, ἀλλὰ καὶ τὸ ποιητικὸν αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν φοιτῶντων εἰς Κηφισίαν νεανίσκων, διεκρίνετο μάλιστα ὁ ἀγαθὸς Νικήρατος. Μία τῶν νυμφῶν ἐκείνων τῆς Κηφισίας ἰσχυρὸς ταχέως νὰ καθυποτάξῃ τὴν πάλλουσαν καρδίαν αὐτοῦ.

Μόνη ἡ γλῶσσα τῶν κρυφίων βλεμμάτων, ἡ σιγὴ, ἡ συστολή, τὰ ἐρυθῆματα ἦσαν οἱ ταπεινοὶ καὶ ἀθῶοι διερμηνεῖς τῶν αἰσθημάτων του. Προσεγγίζουσας τῆς Νύμφης, κλόνος ἰσχυρὸς κατελάμβανε τὸν νεανίαν, τὰ ὄμματά του ἐταπεινοῦντο, καὶ δύο ἢ τρεῖς λέξεις, ὥσπερ φεύγουσαι τῶν χειλέων του, ἦν ὅλη ἡ πρὸς τὸν θελκτικὸν καὶ ἰταμόν κοράσιον ἔκφρασις τῆς καρδίας του.

Ἡ νέα μέχρι τέλους ἐβαρύνθη τὴν σιωπηλὴν ταύτην λατρείαν καὶ ἀποταθείσα αὐτῷ εἰς τινα χορὸν, γενόμενον ὑπὸ τὸ σέλας τῶν ἀστέρων καὶ τὴν πενθίμην σκιάν τῶν κυπαρίσσων,

— Χαίρω, τῷ εἶπε, κύριε Νικήρατε, ὅτι ἔρχεσθε εἰς Κηνησίαν νὰ σπουδάσετε τὴν σιωπὴν, τὴν ὁποίαν δεν σᾶς ἐδίδαξαν οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου σας. Ἡ σιωπὴ εἶναι ἀδελφὴ τῆς ποιήσεως, καὶ σᾶς ἀφίνω εἰς τοὺς ποιητικοὺς ῥεμβασμούς σας, ἀκολουθῶ δὲ τὸν Λέανδρον, ὅστις ἔρχεται νὰ μὲ χορεύσῃ. Γνωρίζω ὅτι ἡ Μοῦσα τῆς ποιήσεως οὐ συγχράται, οὐδὲ συγχορεύῃ τῇ Τερψιχόρῃ, ἥτις εἶναι ἡ θεὰ ἡμῶν τῶν νεανίδων...

— Οὐδὲ τῷ ἔρωτι, προσέθηκεν ὁ Λέανδρος, ἄγων ὡς ἐν θριάμβῳ, καὶ γέρας τῆς ἐργολαβίας του, τὴν ἀγλαόμορφον νέαν, γελῶσάν ἤδη μέγα. Ὁ δὲ δύστηνος Νικήρατος, ὁ ἀγαθὸς καὶ ἄκακος νέος, ἔμεινεν ὡσεὶ αὐτὸς καὶ ἐμβρόντητος ἐνώπιον αὐτῶν, οἰχομένων, δίκην ὀνείρου τινος τερπνοῦ ἅμα καὶ φρικώδους.

Ὁ Λέανδρος, νεανίας καὶ οὗτος κομψὸς, ἀλλ' ἤτον τοῦ Νικήρατου ποιητικὸς, χορευτικώτερος δὲ, ἦν ὁ ἀντίζηλος τούτου. Αἱ κατακτήσεις γίνονται σήμερον διὰ τῆς ὀρχήσεως.

Εὐτυχὴς ὁ εὐαίσθητος Νικήρατος, διότι περιπλᾶκεις πρὸς νέαν σφόδρα πνευματώδη, πρᾶγμα πάντοτε ἐπιζήμιον εἰς τὰς κόρας, διότι παρποιεῖ τὴν ἔμφυτον αὐτῶν σεμνότητα καὶ εἶναι πολέμιον πρὸς τὸ ἄγνόν καὶ παρθενικὸν ἐκεῖνο τοῦ ἥθους τῶν, ὁ Νικήρατος, λέγομεν, δὲν ἔγινεν ἐλεεινὸν θυμὰ ἔρωτος.

Ὁ δὲ Λέανδρος οὐδ' αὐτὸς ἐζημιώθη, διότι ἄστατος καὶ αὐτὸς, ἐμιμήθη τὴν ἀστασίαν τῆς νεάνιδος, ἐπικρατοῦσαν, πρὸς ἄκραν ἡμῶν τε καὶ τῶν γυναικῶν εὐτυχίαν, μεταξὺ τοῦ ὠραίου καὶ ἀστάτου φύλου.

Ἀλλ' ἦσαν ἄραγε πάντες καὶ πᾶσαι οἱ ἐν Κηνησίᾳ εὐτυχεῖς; Οὐκ ὄχι! Διότι πολλοὶ καὶ πολλὰι περιενόστουν τῇδε κάκεισε, ὡς σκιαὶ νερτέρων, ἀκτινὰ τινα βλέμματος συμπαθοῦς καὶ ἰλαροῦ ἐκζητοῦντες, μάλιστα δὲ ἔγγαμοί τινες καὶ ὑπανδροί. — καὶ οἱ στεναγμοὶ αὐτῶν διεσκαδάζοντο εἰς τὸ κενόν... Πόσαι δὲ τῶν ὠραιοτέρων, πισταὶ εἰς τὰ αἰσθημάτα των, οὐδ' ἐτίμησαν τὰς ῥευματίας, τὰ ἄντρα, τὸς σκιάς ἢ καὶ ὀλως τὴν Κηνησίαν, ἅπαξ κἂν θέλουσαι νὰ φανῶσι καὶ αὐταὶ εἰς τὸν μαγικὸν τοῦτον χώρον, ἢ εἰς τοὺς χοροὺς τοὺς διδομένους πολλάκις καὶ εἰς ὑπογεῖους αἰθούσας, καὶ τοῦτο μετὰ προηγουμένας διαπραγματεύσεις καὶ οὐλετήματα.

Μιᾶ τῶν ἡμερῶν, κύριοι καὶ κυρίαι ἀναβάται ὄνων, μεταβαίνουσιν, ὑπὲρ τοὺς τεσσαράκοντα, εἰς Πεντέλην, ἐνθα κατεσκήνουν ἤδη, φεύγοντα τὴν χολέραν καὶ ἀραιούμενα, τ' ἀγγλικά τάγματα.

Ἐντὸς αἰθούσης κατασκευασθείσης προχείρως ὑπὸ τὰς λεῦκας καὶ τὰς πλατάνους τοῦ τερπνοῦ ἐκαίνου χώρου, παιανίζει στρατιωτικὴ μουσικὴ καὶ ζεύγη χορευτῶν, ἄνδρες ξανθοὶ καὶ γαλανοὶ μετὰ κορῶν μελανοκόμων καὶ μελανοφθάλμων, ὡσεὶ παγωτὰ ἀπὸ γάλα καὶ σικολάταν μεμιγμένα, (ὡς ἐφῆρμωσεν εὐφρῶς νέος τις τὴν μεταφορὰν ταύτην τοῦ παγωτοῦ εἰς κυρίαν λευκὰ καὶ ἐρυθρὰ ἐνδεδυμένην)

φέρονται ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ δαπέδου. Οἱ ἀξιωματικοὶ Ἀγγλοὶ, ἀγέρωχοι μὲν, ἀλλ' εὐγενέστατοι τοὺς τρόπους, παρεκάλεσαν γονυπετεῖς τὰς Ἑλληνίδας νὰ διακόψωσι τὴν μονοτονίαν καὶ τὴν ἐρημίαν τῆς κατοχῆς των. Πρὸς τοῦτο δὲ διατάγη ἀμέσως νὰ παιανίσῃ ἡ μουσικὴ, καίτοι παρὰ τὴν κανονισμένην ὥραν, καὶ κατὰ παράβασιν τῆς ἀγγλικῆς ἀκριβείας, καὶ πολυεὶδῇ παρετέθησαν ποτὰ εἰς αἱ οἱ ἡμέτεροι μόλις ἤγγισαν τὰ χεῖλη των.

Ὁ Ἕλλην εἶναι φύσει φίλος τῆς Δύσεως, καίτοι μὴ δυτικὸς, καὶ ἂν τὸν στρατὸν τῆς κατοχῆς ἐθεώρει ἐχθρικόν, κατὰ τὰς πρώτας τῆς ἀποβάσεως καὶ τῆς ἐπιδημίας ἡμέρας, ἀλλ' ἅμα προσεφέρθησαν περιστάσεις ἵνα σχετισθῶσιν οἱ μὲν πρὸς τοὺς δὲ, διὰ τοῦ συμβάντος τούτου τῆς Πεντέλης, διὰ τῶν συνεχῶν καὶ ἀμοιβαίων δειπνῶν, καὶ ὁ Ἕλλην ἐπέισθη περὶ τῶν φιλελληνικῶν αἰσθημάτων τῶν ξένων τούτων, καὶ οἱ σύμμαχοι περὶ τοῦ ὅτι οἱ Ἕλληνες, καὶ μάλιστα αἱ Ἑλληνίδες, δὲν εἶναι βάρβαροι, λησταὶ, πειραταὶ, μισαλλόδοξοι, καθότι οἱ εἰς Κηνησίαν μέναντες μέχρις ἐσπέρας, μόνον οὐ διενυκτέρευσαν εἰς τὸ ἀγγλικὸν στρατόπεδον, τῶν νεανίδων μόλις ἀποσπασθεῖσάν ἐκ τῆς ἀγγλικῆς εὐγενείας καὶ φιλοφροσύνης, ἄλλως τε οὐ πρὸς πάντας καὶ πάσας δαφילוμένης.

Ἀλλ' ἐνῷ ὁ φίλος ἡμῶν Νικήρατος ἐπελάθετο ἀλύπως τῆς ἀστάτου κόρης, παρσυρεθεὶς καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Πεντέλῃ, ἄλλος τις ἐφηβὸς αἰσθηματικὸς, πολυπαθὴς καὶ μελαγχολικὸς ἐθρῆνε μακρόθεν, ἀπὸ Ἀμαρουσίου, λατρείαν του τινὰ ἀπολεσθεῖσαν, καὶ χάριν τῶν ἀναγνώστριων μου δημοσιεύω τὸν ἐμμετρον κλαυθμὸν τοῦ ἀτυχοῦς τούτου νέου.

ΕΣΠΕΡΑ ΑΛΓΟΤΣ.

Πρὸς τὴν **

Ὡ! δὲν ἀκούεις πῶς ἡδὺ ἡ αὔρα ψιθυρίζει,
Πῶς εἰς τὴν χλόην γοερόν τὸ ῥεῦμα κελαρίζει

Καὶ τρέχει καὶ περᾶ;
Τὸ πᾶν αἰθρία! φωταυγῆς ἀνέρχεται ἡ σελήνη,
Κ' ἡδύφωτον τὴν λάμπιν της εἰς παραλίας χύνει
Κ' εἰς ἄλση σκιερά.

Ἀκούεις!... πῶς κ' ἡ ἀπὸ τὸ μέλος της ἀρχίζει
Κ' εἰς χλοερὰ φυλλώματα δεινῶν πτερυγίζει
Ἐν μέσῳ τῶν δρυμῶν;...

Εἰς στένος... φθόγγος ἕτερος... ἀκούεις; τοὺς
ταχύνει,
Τοὺς διακόπτει... σιωπᾷ... φωνεῖ καὶ πάλιν χύνει
Ῥοὴν λαρυγγισμῶν...

Σιγᾷ τὸ πᾶν... ἀρμονικὴ ῥεεὶ ἐδῶ ἡ κρήνη,
Καὶ αὖρας σιγακούονται νυκτερινῆς οἱ θρῆνοι,
Ὡς βρέφους στοναχαί.
Τοιαύτας νύκτας ἔρωτος, καὶ ὁ Θεὸς χαρίζει,
Ὡ φίλη! ἂν ἡ ἀνοιξὶς τὸν βίον μας στολίζει
Κ' ἐρώσιν αἱ ψυχαί.

Πλὴν δι' ἐμὲ καὶ τῆς ζωῆς ὁ λύχνος ἤδη σβύνει,
Καὶ ἴσως μ' ἐτοιμάζεται ἡ νεκρικὴ μου κλίνη
Ὡς μόνος μου νυμφών...
Τὸ ὄμμα σου, φίλη, τὸ γλυκὺ, κὰν τότε ἄς δακρύσῃ,
Ὡ! τότε κὰν τὸ στόμα σου τ' ἀγνὸν ἄς με φιλήσῃ
Ὡς ἄλλον ἀδελφόν.

Καὶ ὅταν πάλιν τ' οὐρανοῦ σοὶ μειδιᾷ γαλήνη,
Καὶ ὅταν πάλιν περὶ σὲ ὁ τῆς νυκτὸς καλλύνη,

Τὰ πάντα ὀφθαλμοῦς,
Τότε ἡ κρὴν ἡ ἀηδὼν, ἡ αὐρ' ἄς σ' ἐνθυμίζῃ
Ἐκείνον ὅπου παρὰ σὲ πλέον δὲν θά κοιμίζῃ
Εἰς ἔρωτος πάλμος.

Αἰωνία του ἡ μνήμη!

Ὁ ἔρως νέος μετέβη καὶ ἀπέθανε, φέρων τὸ
βέλος ποτικάρδιον, εἰς τὴν καλλιπάρθενον Τήνον
ἀπὸ χολέραν!... — Καὶ ἡ ἀδελφὴ δὲν ἤλθε νὰ
χύσῃ οὔτε ἐν δάκρυον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀτυ-
χοῦς μακαρίτου. Τοιαύτη, φεῦ! ἡ καρδιά τοῦ τρυ-
φεροῦ φύλου.

Ἀλλὰ τὴν χαρὰν τῶν ἐν Κηφισίᾳ καὶ τοῦ εἰς
Πεντέλην χοροῦ διέκοψεν αἰφνης γεγονός τι σοβα-
ρὸν καὶ κατὰ πρῶτον συμβαῖνον ἐν Ἑλλάδι, τῇ
πατρίδι ταύτῃ τῆς ἐλευθερίας.

Τὰς λεπτομερείας αὐτοῦ ὡς λίαν γνωστὰς καὶ
λυπηρὰς παραλείπομεν, λέγομεν δὲ μόνον ὅτι ἐν
τῇ περιστάσει ταύτῃ καὶ αὐτὰ τὰ τρυφερὰ μέλη
τῆς παθούσης οἰκογενείας ἀνέπτυξαν τὸν ἀνδρικό-
τερον καὶ γενναιότερον χαρακτῆρα, καὶ ὑπ' αὐ-
τῶν θαυμασθέντα τῶν ἀκάμπτων στρατιωτικῶν.

Οὕτω, τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων τὰ μὲν
πρὸ τινων ἡμερῶν, κρατοῦντα διὰ χειρὸς Ἑλ-
ληνίδας ὠδήγουν εἰς τὸν χορὸν, θυμυζόντες τὴν
καλλονὴν καὶ τὴν χάριν των, τὰ δὲ μετ' οὐ πολὺ,
ἀπειλητικῶς ἐπιφανέντα εἰς Ἀθήνας, ἀπήντησαν
ἄλλας Ἑλληνίδας, εὐτόλμως καὶ ἀγερῶχως ὑπε-
ρασπιζόμενας τοὺς οἰκείους των κατὰ λογγῶν καὶ
ξίφων καὶ στρατιωτικῆς παρατάξεως. Εἶδαν ὅτι
αἱ Ἑλληνίδες μας ἔχουσι καὶ τὴν χάριν τῶν Πα-
ρισινῶν καὶ τὴν εὐτολμίαν τῶν Σπαρτιατισσῶν.
Ἐν τούτοις ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ οἰκεῖοι καὶ
ὄλοι ἐν γένει οἱ πολῖται μετὰ παλμῶν ἀνέμενον
νὰ ἴδωσι τὴν τύχην τοῦ πατρὸς καὶ τῆς οἰκογε-
νείας, ὅτ' αἰφνης ὁ προσφιλέτης ἤδη εἰς πάντας
γινόμενος στρατηγὸς τῶν Γάλλων, ἀπέδωκε τὸν
δεσμώτην εἰς τὴν περίλυπον οἰκογενεάν του.

Οἱ ἀρχηγοὶ καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ συμμαχι-
κοῦ στρατοῦ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, ἐπεισαν
τοὺς πάντας, ὅτι ἐὰν μάχωνται ὡς λέοντες ἐν
πολέμῳ, αἰσθάνονται καὶ οἰκτον ἐνώπιον τῶν δα-
κρύων μητρὸς καὶ συζύγου, ἐνώπιον τῆς θεᾶς ὁ-
λοκλήσου ἐν θλίψει βεθυισμένης οἰκογενείας καὶ
δακρῶν καὶ αὐτοί.

Περὶ πολλῶν καὶ ἄλλων περιέργων καὶ εὐαρέ-
στων ἔχω νὰ συνδιαλεχθῶ μεθ' ὑμῶν, φίλοι ἀ-
ναγνώσται καὶ ἀναγνώστρια, οἷον περὶ τῆς προσε-

χοῦς ἐνάρξεως τῶν Βουλῶν καὶ τοῦ Θεάτρου, τῆς
ἐπελθούσης μεταβολῆς εἰς τε τὰ ἦθη καὶ τὰ πράγμα-
τα καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν, περὶ γάμων πλου-
σίων καὶ ἐπισήμων, περὶ τόπων, ἀέρων καὶ ὑδά-
των καὶ πολλῶν ἀνεκδότων, ἀλλὰ παραλείπω πάν-
τα εἰς τὰ προσεχῆ Ἔργα, πλείστα ἤδη ἀδολε-
σχήσας.

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ.

Πρῶτον μεταξὺ τῶν γιγάντων κατὰ τὴν ἀρ-
χαιότητα τῆς γεννήσεως καὶ τὸ μέγεθος τὸ σω-
ματικὸν εἶδον οἱ ἄνθρωποι τὸν Γολιάθ. Κατὰ τὴν
ἀγίαν Γραφὴν τὸ ἀνάστημα τοῦ γίγαντος τούτου
ἦν ἐννέα ποδῶν καὶ 4 δακτύλων. Ἦτος σχεδὸν
κατὰ τὸ ἀνάστημα ἐγένετο μαῦρός τις τοῦ Κόγκο
ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Βρανδερούκου.

Ἐγένοντο ἀκολουθῶς καὶ ἄλλοι γίγαντες, ἀλλ'
οὗτοι μικρότεροι τῶν δύο πρῶτων. Οὗτοι δὲ εἰσιν

Ὁ γίγας ὁ φανείς εἰς Παρισίους τῷ 1735 ἔ-
χων ἀνάστημα 6 ποδῶν καὶ ἐννέα δακτύλων.
Ἐγεννήθη δὲ ἐν Φιλλανδίᾳ κατὰ τὰ ὅρια τῆς με-
σημβρινῆς Λαπονίας εἰς χωρίον τι ὀλίγον ἀπέχον
ἀπὸ τοῦ Τόρνεον.

Ὁ γίγας τοῦ Λορεσβύ, εἰς Ἀγγλίαν, ὕψηλός 7
πόδας καὶ 5 δακτύλους Ἀγγλικούς.

Ὁ γίγας θυρωρὸς τοῦ δουκὸς τῆς Βιρτεμβέργ-
ης, ἐν Γερμανίᾳ ποδῶν ἑπτὰ καὶ ἡμίσεως γενό-
μενος.

Τρεῖς ἕτεροι γίγαντες εἰς Ἀγγλίαν οἱ μὲν δύο
ποδῶν 7 καὶ 6 δακτύλων, ὁ τρίτος 7 ποδῶν καὶ
8 δακτύλων.

Ὁ γίγας Καϊανὸς ἐν Φιλλανδίᾳ 8 Σουηδικῶν
ποδῶν.

Πλὴν τούτων ὑπάρχουν ἔτι καὶ ἄλλοι τινὲς γί-
γαντες τοῦ αὐτοῦ περιῖπου ἀναστήματος γενόμενοι.

Σοφοὶ ἄνδρες διίσχυρίσθησαν ὅτι, οὐ μόνον ὁ-
λόκληρα ἔθνη, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι ἐν
γένει ἦσαν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους κολοσι-
αίων διαστάσεων. Ὁ ἀκαδημαϊκὸς Ἑρρίων, ἐν-
θερμότατος ὑπερασπιστὴς τῆς γνώμης ταύτης, συνέ-
ταξε τῷ 1718 πίνακά τινα ἡ κλίμακα χρονολο-
γικὴν τῶν διαφορῶν τοῦ μεγέθους τοῦ ἀνθρω-
πίνου σώματος, ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι Χρι-
στοῦ. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτοῦ ὁ μὲν Ἀ-
δάμ εἶχε ὕψος ἑκατὸν εἰκοσι τριῶν ποδῶν καὶ
ἐννέα δακτύλων, ἡ δὲ Εὐὰ ποδῶν ἑκατὸν δέκα
ὀκτὼ καὶ δακτύλων 9' κατὰ τὸν αὐτὸν ὁ Νῶε
ἦτον ἤδη μικρότερος τοῦ Ἀδάμ κατὰ εἰκοσι πό-
δας, ὁ Ἀβραάμ δὲν ὑπερέβαινε τοὺς 27 ἢ 28 ὁ
Μωϋσῆς τοὺς 13, ὁ Ἡρακλῆς τοὺς δέκα, ὁ Ἀλέ-
ξανδρος τοὺς 8 καὶ ὁ Ἰούλιος Καίσαρ τοὺς πέντε.